

**Zulauf Henrik evangélikus lelkész
nagypénteki igehirdetése 1948-ban:
GOLGOTHA HÁROM KERESZTJE**

Forrás: Zulauf Henrik: Öröm Isten öröméből, Igehirdetések IV. füzet, Készült a szabadságharc 100. évfordulóján, Kiadja a Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület Könyvkiadóvállalata, 1948. 41–44. oldal

Innen betű szerinti hűséggel átmásolta: Garai András (garainyh.hu) Képek: Internet <http://filantropikum.com/nem-ugy-feszitettek-keresztre-jezust-ahogy-eddig-gondoltuk/>

„A felfüggesztett gonosztevők közül pedig az egyik szidalmazá őt, mondván: Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat, minket is! Felelvén pedig a másik, megdorgálá őt, mondván: az Istent sem féled-é te? hiszen te ugyanazon ítélet alatt vagy! É mi ugyan méltán; mert a mi cselekedetünknek méltó büntetését vesszük: ez pedig semmi méltatlan dolgot nem cselekedett. És monda Jézusnak: Uram, emlékezzél meg énrolam, mikor eljössz a te országodban! És monda néki Jézus: Bizony mondom néked: Ma velem leszel a paradicsomban. Vala pedig mintegy hat óra, és sötétség lőn az egész tartományban mind kilenc órákorig. És meghomályosodék a nap, és a templom kárpítja közepén ketté hasada. És kiáltván Jézus nagy szóval, monda: Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet. És ezeket mondván, meghala.” (Luk. 23:39–46.)

Amiről Jézus életének utolsó idejében ismételtén beszélt, amit azonban a hozzá legközelebb álló apostolai sem tudtak megérteni és elfogadni, csupán Mária hitte az ő Mária-szívében, hiszen ezért kente meg Jézus lábait „az ő temetésére”, az néhány nappal ezen „temetési aktus” után valóban bekövetkezett: virágvasárnapra hamar elkövetkezett nagypéntek. Jézusnak a legfájdalmasabb és a legszégyenletesebb halállal, a keresztfának halálával kellett meghalnia, közönséges gonosztevők társaságában. Szóljon hozzánk ma, nagypéntek ünnepén

Golgotha három keresztje,

mely kereszték mindegyikének van mondanivalója a számunkra. A legsúlyosabb mondanivalója természetesen Jézus keresztjének van. Nézzünk fel tehát Golgotha három keresztjére!

1. Az egyik kereszt.

Közönséges gonosztevő függ rajta. Bizonyára sok és sokféle bűn terheli ezt a gonosztevőt, hogy ide jutott, mégis úgy gondolom, hogy a legsúlyosabb bűnét itt a golgothai kereszten követi el azáltal, hogy a megfeszített Jézust gyalázza és káromolja. Ez a *cselekedete Jézust nem csupán személyében, hanem a messiási hivatásában is érinti*: „Nemde te vagy a Krisztus? Hát ha te vagy a Krisztus, akkor hogyan eshetett meg ilyesmi veled? S ha már megtörtént, miért nem szállsz le erről a szégyenfáról? Ha Isten Fia vagy, szabadítsd meg magadat! És engem is!” A gúny és szidalmazás e szava elénk tárja a lator *hitetlenségét*, bűnös és istentelen gondolkodását. Abban, aki Isten Fiának mondta magát, csak az emberektől és az Istentől egyaránt elhagyott, keresztre feszített nyomorult embert lát, egyebet semmit. Nem látja a Jézus keresztje mögött cselekvő Isten kezét. Nem látja Isten üdvtervét és Isten útját. Ez az egyik. A másik pedig: „Ha netalántán mégis Krisztus volna ez a Jézus, ha netalántán mégis Isten Fia volna, akinek mondta magát, – mégsem lehet biztosan tudni –, akkor mutassa meg isteni hatalmát abban, hogy önmagát és önmagával együtt engem is visszaad a földi életnek”. Ilyen Megváltó kellett volna a keresztre feszített gonosztevőnek.

Testvérek! Nem sokszorozódik-e meg ez a kereszt? Bizony igen. Millió és *millió keresztté sokszorozódik*, s íme ott látjuk önmagunkat is, mint akik óh be gyakran nem tudtuk a történelmi Jézusban a Krisztust meglátni és elfogadni, a megfeszített Jézusban Isten megváltó irgalmának a kinyilatkoztatása helyett a Krisztusról szóló evangéliom és a Krisztusba vetett hit csődjét s gyalázatát láttuk, és éppen ezért tagadtunk, gyalázkodtunk, káromoltunk. Legjobb esetben földi-testi életünk számára követeltünk a Jézusban Megváltót, hiszen ez az életünk

olyan nagyon rá van utalva megváltásra: követeltünk orvost a betegek számára, amikor az orvostudomány elégtelennek bizonyult, követeltünk igazságos bírót a jogfosztott ember számára, követeltünk kenyérkirályt éhezó gyermekeinknek, követeltünk szocialista vezért az antiszociális társadalom megújítására, egyszóval földi Megváltót követeltünk magunknak. Testvér, ne zárkózz el nagypéntek egyik áldása elől, amely ennek a latornak a keresztje felől jöhet, s amely ebben a vallomásban rejlik: én magam vagyok ez a krisztustagadó s krisztuskáromló lator. E vallomás, hidd el, jobb minden disputánál.

2. A másik kereszt.

Közönséges gonosztevő függ ezen a kereszten is. Ezt a gonosztevőt is bizonyára sok és sokféle bűn terheli, és mégis egészen más ő, mint a latortársa. Más azért, mert ő a kereszten, *a keresztre feszített Jézus közelében megtért.* Világosan felismerte Jézusban, bár a bűnösök közé számláltatott (És. 53:12), az egészen mást, a teljesen ártatlant, Jézus ártatlanságának és szentségének a közelségében *összetört* bűneinek a súlya alatt, ezt nyíltan *meg is vallotta*, mondván, hogy latortársával együtt cselekedetüknek méltó büntetését veszik, egyben megdorgálta a latortársát, amiért Jézust szidalmazta, ilyenmódon valóságos hősként merte a gúnyolódóknak a Megfeszítettéről szóló evangéliumot hirdetni, végül meglátta Jézusban az eljövendő Királyt s hozzáfordult azzal a könyörgő szóval, hogy eljövendő dicsőségében őt is részesítse, amivel – Luther szavával szólva – vigasztalta és erősítette, hiszen a lator e magatartásából Jézus világosan láthatta, hogy valóban Király ő, s ezen nem változtat a pillanatnyi helyzete sem. *Isten kegyelme megragadta* ezt a gonosztevőt, úgyhogy *az utolsó órában* megtért Jézushoz.

Testvér! *E második kereszt sem áll egymagában.* Lelki szemünk előtt felvonulnak a megszámlálhatatlan bűnösök, akik Isten kegyelméből Krisztus halálába kereszteltettek meg, Krisztussal együtt megfeszítettettek bűneik számára, közöttük olyanokat is látunk, bár nem túlságosan nagy számban, akik az utolsó órában tértek meg és nyertek bűnbocsánatot annak a bizonyosságául, hogy Isten kegyelme egy bűnben eltöltött hosszú élet után is meg tudja ragadni az embert, tehát nem igaz az, hogy a megkeményedett szív és megcsontosodott élet mindenképpen erősebb az Isten erejénél, éppen ezért nem terjedhet ki az egyház missziója csupán a gyermekekre és az ifjúságra, hanem az igehirdető és szeretetszolgálat az élet megfáradt és kidőlt vándoraira is irányul, ezeket sem hagyhatja magára és nem adhatja fel, miként a világ ezt szívesen teszi, hanem van szava a betegek, a szenvedők, a nyomorultak, a haldoklók számára is és éppen ezek számára: Testvér, a golgothai kereszt latorjához hasonlóan térj meg, keresztet hajoljon oda Krisztus keresztjéhez a lelki szegény bűnös ember boldogságával, hogy életed aláhanyatló napja békességet nyújtó evangéliumi üzenetként

hulljon mindazokra, akik körülötted vannak, magának Jézusnak pedig vigasztalására és örömeire szolgáljon! Testvér, te vagy-e ez a megfeszített bűnös? Siess a megtéréssel! Nagypéntek napja az Istentől elkészített különös alkalom erre. Dőre módon el ne játszd ezt az alkalmat azzal, hogy majd, majd, majd! Balga és istentelen cselekedet összetörni a tenger hullámain hányódó csónakot vagy lyukat fúrni a háborgó tengerrel viaskodó hajón azzal a gondolattal és reménységgel, hogy majd a mentőövvel úszunk tovább. Ki játszhatik a halál veszedelmével? Ki kísérheti ilyenmódon az Istent? Nagypéntek napján vedd kezébe bűnbánó, Krisztus-királyhoz odaalázkodó életedet és add oda annak, aki életét adta érted! Add oda, amíg ez az életed van!

3. *Jézus keresztyje.*

Jézus nem gonosztevő. Szentségéről tanuságot tesz rajta kívül minden igaz ember, akit az Isten Lelke igazzá tett, legfőképpen pedig maga az igaz Isten. Hogy mégis a keresztfára jutott, annak egyedüli oka és magyarázata Isten örök végzése s Jézus engedelmissége, amelyben vállalta Isten végzését, az emberi bűn pedig Isten végzésének és Jézus engedelmisségének csupán az eszköze (Ap. Csel. 2:23, 4:27–28). *Jézus a keresztfán is, mártott és éppen ott is Király*, aki a király kegyelmének szavával és erejével szerzője és adományozója az Istennel való életközösségnek, örökéletnek és üdvösségnek. „Bizony mondom néked: Ma velem leszel a paradicsomban”: Jézus e szava proklamációja az ő királyi kegyelmének és hatalmának, proklamációja annak, hogy ő már a kereszten Király, hiszen valóban nincsen megrázóbb királyi ténykedés annál, hogy az eleven Sátán bűnbe és halálba taszító hatalmát, ha drága vére árán is, megtöri s ezzel a bűnben elveszett emberiséget megmenti.

Testvér, aki krisztushívő szívvel demokrata vagy és az is légy, ettől az egy Királytól, Jézus-királytól megfosztani ne engedd magadat! Dőljenek bár le minden királyi trónok, a Krisztus-király trónja előtt hajtsd meg térdedet, mert az Ő kegyelmi, királyi ajándéka a dicsőséges örökélet.

De Jézus a keresztfán vére hullásával *új templomot is szentelt*, nem kézzel csinált szentélyt, hanem a mennyeit (Zsid 9:24), és ugyanott *új utat is avatott fel*, az Istenhez közvetlenül vezető utat, az egyetemes papság útját, amelynek a jele az ószövetségi templom kárpitjának a kettéhasadása (Zsid. 10:19–20).

Testvér, vége immár a sötétben tapogatózásnak, az erre való hivatkozásnak, az ezzel való mentegetőzésnek, mert immár nyitva áll az út az Atyához, nyitva éppen Jézus örökérvényű engesztelő áldozata és a saját véreire appelláló főpapi közbenjárása által. Isten megbékült veled, békülj meg hát te is Istennel és mondd te bűnös ember Istennek: Atyám!

Annál is inkább, mert ezen az úton lesz *a mienk a megfeszített Jézus utolsó golgothai nagy vívmánya: félelemmentessé, sőt „nyereséggé” válik a meghalás.* Jézus Istennel teljes egységben és éppen ezért félelem nélkül nézett a halál elé: „Ímé eljő az óra, és immár eljött, hogy szétoszoljatok ki-ki az övéihez, és engem egyedül hagyjatok; de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van” (Ján. 16:32). Istennel teljes egységben volt s éppen ezért engedelmes és bízó gyermekként hajtotta le fejét, tette le lelkét Atyja kezébe. Jézusnak ez elég volt. És utána s vele együtt sokaknak. Pál apostolnak, aki vallotta: „Nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség... kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni” (Fil. 1:21,23). Luthernek, aki a Zsoltár szavával költözött el az élők sorából: „Kezedre bízom lelkemet, Te váltasz meg engemet, oh Uram, hűséges Isten” (Zsolt. 31:6). Händelnek, aki éppen a nagypénteki harang megkondulásakor suttozta el utolsó imádságát: „Uram, vedd magadhoz az én lelkemet”. És sok-sok ismeretes és ismeretlen krisztushívőnek. De nekem? És Neked?... Valaki ezt írta: Miért félünk a haláltól, mikor az olyan természetes? Szálló vadludak... Hazatérő nyáj... Fészekverő madár... Hulló falevél... A természet téli álma... Mindez természetes és senki sem fél ettől. Ugyanilyen természetes a halál. Miért félünk hát a haláltól? Testvérek, ennek az írónak nincsen igaza, mert igaz ugyan, hogy természetes a halál, de aki már állt egyszer valakinek a halálos ágya előtt, akit nagyon szeretett, vagy ő maga is már viaskodott a halállal, az tudja, hogy a halál természetes volta nem veszi el a haláltól való félelmet. Félelemmentesen meghalni csak a golgothai keresztről reánk áradt krisztusi szeretet által lehet, mert ez a szeretet az, amely kiűzi a félelmet (I. Ján. 4:18). Hadd végezze el a három golgothai keresztnak, kiváltképpen pedig Krisztus Jézus keresztléte a mondánivalója a maga isteni munkáját bennünk! Nagypéntek ünnepe legyen valóban a Kereszt áldásának napja, hogy életünk az igazán megtért bűnös élete, halálunk pedig a Krisztusban boldog ember nyeresége legyen. Ámen.

